

Først brød Bønderne op, kort efter tog ogsaa Hofjægermesterinden og Per afsted, — og Inger kunde igen aande frit.

Hun havde hele Tiden gaaet med Hjertet i Halsen af Frygt for at blive ene med Per. Hun levede stadig i den Indbildning, at han havde skrevet til hendes Forældre og paa Forhaand sikret sig deres Samtykke til Forbindelsen; men hun var endnu ikke bleven enig med sig selv om, hvorvidt hun holdt af ham eller ej. Eller rettere hun kunde i sin Uerfarenhed stadig ikke komme til Klarhed over, om det, hun følte for ham, virkelig var Kærlighed. Hun troede nok, at han var god og vilde være omhyggelig for hende; og hun kunde heller ikke skjule for sig selv, at Forventningen om Gensynet havde gjort hende urolig og holdt hende længe vaagen de sidste Nætter. Ja, denne Morgenstund lige inden Kirketid havde hun, rent ud sagt, pludselig faaet en heftig Mavepine. Men var det Kærlighed?

Saalænge Per var tilstede, havde hun næsten været overbevist om, at hun ikke holdt af ham. Den Forandring der var foregaaet med hans Ydre, gjorde ham fremmed for hende, skønt hun fandt, at den ikke misklædte ham. Men nu, da han var borte, syntes hun, at der blev saa underlig tomt i Præstegaarden, og Resten af Dagen sneg sig hen for hende, uden at hun rigtig kunde finde Hvile noget Sted. Hun flyttede sig fra Stol til Stol, fra Stue til Stue og begyndte at føle det som en Ulykke, at hun nogensinde havde lært ham at kende. Denne Uro og Usalighed, der var hendes Natur saa fremmed, pinte og beskæmmede hende. Tilsidst sad hun ved Vinduet inde i sit eget lille Kammer og stirrede fortabt ud i Haven, hvor Solen i sin Nedgang forblødte bag de rim-hvide Træer.

Hun tænkte paa en eventyrlig Skikkelse — en Sagnhelt, som Per havde kaldt frem i hendes Erindring, og hvis Billede siden havde forfulgt hende. Med sit indesluttede Væsen, sit blege Ansigt, sit store, mørke Skæg og disse underlige Havmandsøjne havde han mindet hende om „Den flyvende Hollænder“, som hun for et Aarstid siden havde hørt i København. Og hun lagde pludselig Hovedet ned paa sin Arm og tænkte, at hun dog vistnok alligevel elskede ham, endda hun ikke var glad.